

Κυριακή 29 Ιουλίου 2018

Θ΄ Κυριακή Ματθαίου.

Ματθ. 14, 22 – 34.

«...βλέπων δέ τόν άνεμον ισχυρόν έφοβήθη, και άρξάμενος καταποντίζεσθαι έκραξε λέγων Κύριε, σῶσόν με». (Ματθ. 14, 30).

Πολλά θαύματα έκανε ο Κύριος, μέ τά όποια έδειξε τήν έξουσία του έπάνω στίς δυνάμεις τής φύσεως, στή δύναμη τής ζωής και του θανάτου και έπάνω στίς δαιμονικές πανουργίες. Τό σημερινό θαῦμα, όμως, είναι ένδεικτικό τής απόλυτης κυριαρχικής έξουσίας του Χριστου πάνω στό δημιούργημά του πού όνομάζεται θάλασσα. Προστάζει τή θάλασσα νά Τόν κρατήσει στήν ύδαρή και τρεμάμενη έπιφάνειά της, αυτή πού ξέρει νά ρουφάει στά σπλάχνα της πλοία τεράστια και στρατιές όλόκληρες. Όταν Έκείνος τό αποφασίζει, προστάζει τή θάλασσα νά σηκώσει στή ράχη της όχι μόνο τόν Ίδιο αλλά και τόν άγαπημένο και ζωηρό μαθητή Του, τόν Πέτρο.

Σίγουρα ήταν άνέκφραστα τά αισθήματα του Πέτρου, όταν περπατουσε πάνω στα θυμωμένα κύματα.

Πλήν όμως πάνω από την πίστη του εκείνη την ώρα ἤλθε νά επικρατήσει ἡ λογική. «...Βλέπων δέ τόν ἄνεμον ισχυρόν ἐφοβήθη, καί ἀρξάμενος καταποντίζεσθαι ἔκραξε λέγων· Κύριε, σῶσόν με». Ἦταν φυσικό νά φοβηθεῖ βλέποντας τόν ισχυρό ἄνεμο νά μαίνεται γύρω του. Ἦταν ἀπίστευτο αὐτό πού ζοῦσε. Φοβήθηκε ὅτι δέν μπορούσε νά εἶναι ἀληθινό. Τή στιγμή πού φοβήθηκε, λοιπόν, τή στιγμή πού, ἔστω καί γιά δέκατα τοῦ δευτερολέπτου, ἔχασε τήν πίστη του, ἄρχισε νά βυθίζεται. «...Βλέπων δέ τόν ἄνεμον ισχυρόν ἐφοβήθη, καί ἀρξάμενος καταποντίζεσθαι ἔκραξε λέγων· Κύριε, σῶσόν με».

Ὅσο γρήγορα, όμως, ἔχασε τήν πίστη του, τόσο γρήγορα καί τήν ἐπανέκτησε. Μέ τό πού ἄρχισε νά βυθίζεται ἐξαιτίας τῆς ἀπιστίας του, ξαναβρίσκει τήν πίστη του καί φωνάζει: «Κύριε, σῶσόν με». Φυσικά, ὅπως ἦταν ἀναμενόμενο, ἔρχεται τό χέρι τοῦ Θεανθρώπου νά τόν τραβήξει μέσ' ἀπό τό σκοτάδι τοῦ ἐπικείμενου βυθοῦ καί νά τόν σώσει.

«...Βλέπων δέ τόν ἄνεμον ισχυρόν ἐφοβήθη, καί ἀρξάμενος καταποντίζεσθαι ἔκραξε λέγων· Κύριε, σῶσόν με». Σ' αὐτή τή θέση τοῦ Πέτρου δέν εἶναι ὑπερβολή νά ποῦμε πώς πολλές φορές βρισκόμαστε ὅλοι μας.

Περπατοῦμε πάνω στή μανιασμένη θάλασσα τῆς ζωῆς μας καί βλέπουμε τούς διαφόρους ἀνέμους δίπλα μας νά σφυρίζουν καί νά μᾶς ἀπειλοῦν θανάσιμα. Ἐάν μὲν χάσουμε τὴν πίστη μας, κινδυνεύουμε σάν τόν Πέτρο νά καταποντισθοῦμε. Ἐάν ὅμως ζητήσουμε τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ καί Δημιουργοῦ μας, τότε καί πάλι σάν τόν Πέτρο θά αἰσθανθοῦμε τὸ χέρι τοῦ Παντοδύναμου Λυτρωτῆ νά μᾶς σώζει ἀπὸ τόν πιό ἀπίθανο κίνδυνο.

Ποιοί εἶναι αὐτοί οἱ ἄνεμοι ἀπὸ τούς ὁποίους κινδυνεύει ὁ σύγχρονος πιστός; Πρῶτος εἶναι ὁ ἄνεμος τῆς ἀπιστίας καί τῆς ἀδιαφορίας, δεύτερος εἶναι ὁ ἄνεμος τῆς ἀνηθικότητας καί τοῦ συμβιβασμοῦ καί τρίτος εἶναι ὁ ἄνεμος τῆς εὐμάρειας καί τῆς καλοπέρασης.

Ὁ ἄνεμος τῆς ἀπιστίας ξεκίνησε πρὶν ἀπὸ ἀρκετές δεκαετίες σάν ἀπαλὸ ἀεράκι καί γιὰ κάποια χρόνια φάνηκε νά κοπάζει. Στὴ συνέχεια, ὅμως, μεταμορφώθηκε σέ δυνατὸ ἄνεμο τῆς ἀδιαφορίας καί τώρα ἀπειλεῖ νά βυθίσει στό σκοτάδι τῆς ἀγνωσίας τοῦ Θεοῦ ἑκατομμύρια ἀδελφούς μας. Κάποτε οἱ ἄνθρωποι ὁμολογοῦσαν ὅτι δέν πίστευαν στό Θεό. Αὐτὸ δέν ἦταν κακό οὔτε καί ἐπικίνδυνο. Οἱ πιό πολλοὶ ἀπὸ αὐτούς μέσα ἀπὸ μία καλὴ συζήτηση ἢ μέσ' ἀπὸ ἓνα φωτεινὸ

παράδειγμα άλλαζαν απόψεις και γίνονταν πιστοί και ένθερμοι χριστιανοί βιώνοντας τό δρόμο τής σωτηρίας. Στήν εποχή μας, όμως, ό άνεμος τής αδιαφορίας έχει πλήξει εκατομμύρια συνανθρώπους μας και μάλιστα κυρίως αυτούς πού κατοικοῦν στίς λεγόμενες αναπτυγμένες και προοδευμένες χώρες. Σήμερα οί άνθρωποι δέν έχουν άπιστία γιά τό Θεό, δυστυχώς σήμερα οί άνθρωποι έχουν αδιαφορία γιά τό Θεό. 'Ο άπιστος μπορεί νά επιστρέψει, ό αδιάφορος δύσκολα εἶναι δυνατόν νά ενδιαφερθεῖ. 'Ο αδιάφορος λέγει πώς «εἴτε ὑπάρχει ό Θεός εἴτε δέν ὑπάρχει ἐμένα δέν μέ νοιάζει». Στήν εποχή μας οί άνθρωποι κτίζουν και σχεδιάζουν τή ζωή τους ανεξάρτητα από τό Θεό. Αυτό τίς περισσότερες φορές αποβαίνει καταστροφικό γιά τήν εὐτυχία τους και γιά τήν ψυχική τους ἰσορροπία.

'Ο δεύτερος άνεμος πού ἔπληξε τήν κοινωνία γύρω μας εἶναι ό άνεμος τής ἀνηθικότητας και τοῦ συμβιβασμοῦ. 'Η ἠθική ταυτίστηκε μέ τόν πουριτανισμό και τήν ὀπισθοδρόμηση. 'Ο ἀμοραλισμός έχει διεισδύσει σέ κάθε ἰστό τοῦ κοινωνικοῦ μας βίου. Ἀκόμη και οί πιό ὑψηλοί θεσμοί τής κοινωνίας μας, ὅπως ἡ 'Εκκλησία, ό στρατός, ἡ δικαιοσύνη, ἡ ὑγεία και ἡ ἐκπαίδευση πυορροοῦν δυσωδέστατα από τή μεγάλη πληγή τής

ἀνηθικότητας. Ὁ δυνατός ἄνεμος τοῦ ἠθικοῦ συμβιβασμοῦ πολλές φορές μᾶς τραμπολίζει ὅλους μας, καθὼς κινούμαστε στό λεπτό νῆμα τῆς πίστεως. Ὅχι σπάνια συλλαμβάνουμε τόν ἑαυτό μας νά λέγει ἕνα «δέν πειράζει» καί νά ἀφήνεται στόν κατήφορο τῆς ικανοποιήσεως τῆς ὁποιασδήποτε ἐπιθυμίας μας.

Ὁ τρίτος ἄνεμος τῆς εὐμάρειας καί τῆς καλοπέρασης ἴσως εἶναι ὁ πιό ἐπικίνδυνος. Στήν ἀρχή φαντάζει σάν ἄνεμος βοηθητικός γιά τήν πορεία μας πρός τήν πρόοδο. Στήν πραγματικότητα, ὅμως, μετατρέπεται στό μεγαλύτερο ἐμπόδιο γιά τή σωτηρία μας. «Δυσκόλως οἱ τά χρήματα ἔχοντες εἰσελεύσονται εἰς τήν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν». Ἡ εὐμάρεια βυθίζει τόν ἄνθρωπο σ' ἕνα φανταστικό κόσμο, ὅπου μπορεί νά ικανοποιεῖ ὅ,τι βάλει μέ τό μυαλό του. Τόν κάνει νά πιστεύει στίς δυνατότητες τῶν ὑλικῶν πραγμάτων. Μέ τήν εὐμάρεια πιστεύει στή δύναμη τοῦ χρήματος, τῆς ἐπιστήμης, τῆς τεχνολογίας καί κάθε ὑλικῆς ἀπολαβῆς. Ἡ ζωή τοῦ ἀνθρώπου γίνεται ἕνα ἀτελείωτο κυνήγι καλοπέρασης. Ξεχνάει τόν Πλάστη καί Δημιουργό του καί ἐναποθέτει ὅλες τίς προοπτικές του στά δημιουργήματα πού τόν περιβάλλουν. Προσπαθεῖ νά χορτάσει μέ τά δῶρα καί λησμονεῖ τόν Δωροδότη. Ἡ

λησμοσύνη τοῦ Θεοῦ, ὅμως, μετατρέπει τή ζωή του σέ βάσανο. Χωρίς Θεό κατακυλάει στό ἄγχος, στήν ἀγωνία, στήν κόλαση τῆς ἀνεκπλήρωτης ἐπιθυμίας, στήν καταστροφή τῆς πλεονεξίας. Γίνεται στενόμυαλος, ἐγωιστής, καιροσκόπος, δεινός ἐκμεταλλευτής τῶν διπλανῶν του καί τῆς φύσεως. Γιά τήν καλοπέραση ξεχνάει καί φίλους καί συγγενεῖς καί κάθε φιλοτιμία μοιάζει μέσα του μέ ἀνοησία. Ἡ θάλασσα τῆς εὐμάρειας ρουφάει τόν ἄνθρωπο λαίμαργα στά πιό μεγάλα βάρη τῆς μοναξιᾶς καί τῆς δυστυχίας, διότι, ἐνῶ τοῦ χαρίζει κάποιο μικρό δόλωμα πρόσκαιρης καλοπέρασης, τοῦ κλέβει τήν ποιότητα τῆς ψυχῆς του καί τήν ἐλευθερία τῆς προσωπικότητάς του.

Ὁ ἄνθρωπος, καθῶς χτυπιέται ἀπό τούς ἀνέμους τῆς ἀπιστίας, τῆς ἀνηθικότητας καί τῆς εὐμάρειας, κινδυνεύει θανάσιμα νά πιεῖ τό πικρό νερό τῆς ἀπελπισίας καί νά καταπνιγεῖ στά ἀπύθμενα σκοτάδια τῆς ἀπόγνωσης. Ποτέ ὅμως δέν εἶναι ἀργά νά φωνάξει: «Κύριε, σῶσόν με». Τότε σάν τόν Πέτρο θά γνωρίσει τή δύναμη ἀπό τό χέρι τοῦ Χριστοῦ, πού θά τόν ἀρπάξει ἀπό τίς θανάσιμες παγίδες τῆς πνευματικῆς θαλασσοταραχῆς καί θά τόν ὀδηγήσει στό ἤρεμο λιμάνι τῆς πίστεως καί τῆς πνευματικῆς ζωῆς. Ἐκεῖ μέσα στή

γαλήνη τῆς Ἐκκλησίας ὁ καθένας μπορεῖ νά ἐτοιμάσει τό πνευματικό σκάφος τῆς ζωῆς του, μέ τό ὁποῖο θά διαπλεύσει τίς ἡμέρες πού τοῦ ἀπομένουν χαρούμενα καί δυναμικά μέχρι νά προσαράξει στήν ἀγκαλιά τοῦ Θεοῦ, πού τόν περιμένει μέ ἀγάπη καί προσμονή. Ἐκεῖ κανεῖς ἄνεμος καί κανεῖς κίνδυνος δέν πρόκειται νά τόν φοβίσουν, διότι θά ἔχει ἀγκυροβολήσει στόν ἀκύμαντο κόλπο τοῦ Παραδείσου. Ἀμήν.